

Моя найдорожча

Gabriel Tallent

Гебріел Теллент

My Absolute Darling

Моя найдорожча

Харків

2019

УДК 821.111(73)
Т31

Опубліковано з дозволу автора. Усі права застережено

Перекладено за виданням:
Tallent G. My Absolute Darling : a novel / Gabriel Tallent. — New York :
Riverhead Books, 2017. — 432 p.

Переклад з англійської *Бориса Превіра*

Дизайнер обкладинки *Віталій Котенджи*

Текст містить ненормативну лексику

Присвячується Глорії та Елізабет

Теллент Г.

Т31 Моя найдорожча : роман / Гебріел Теллент ; пер. з англ.
Б. Превіра. — Х. : Віват, 2019. — 400 с. — (Серія «Художня літе-
ратура», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-930-8 (укр.)

ISBN 978-0-7352-1117-9 (англ.)

Джулія живе удвох із батьком у провінційному містечку на західному узбережжі США. У свої чотирнадцять вона досконало володіє навичками виживання, вміє добре стріляти й полювати звірину. Проте в соціумі вона поводитьсь наче дикунка, не вміє спілкуватися з однолітками, погано вчиться, не любить і зневажає саму себе. Увесь її світ — це батько, який тримає дочку в психологічному полоні, вчиняючи над нею всі можливі види домашнього насильства, але пояснюючи власні вчинки турботою та безмежною любов'ю. Дівчинка не знає іншого життя, тому вважає своє нормою, аж поки завдяки несподіваним знайомствам не виходить за його межі. Джулія-Тертл прагне вирватися з батькових лабет і, ставши перед вибором, нарешті обирає свободу, проте якою ціною?..

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-930-8 (укр.)

ISBN 978-0-7352-1117-9 (англ.)

© Gabriel Tallent, 2017

© ТОВ «Видавництво «Віват»»,
видання українською мовою,
2019

1

На пагорбі примостився пофарбований у біле старезний будинок з еркерними вікнами та дерев'яною балюстрадаю, обвитою трояндами й отруйним дубом. Пагони троянд відірвали деякі дошки на обшивці, і вони тепер безладно теліпаються серед заростей. На гравійній доріжці перед домом валяються позеленілі гільзи. Із машини виходить Мартін Альвестон — кремезний чоловік у фланелевій сорочці та «левайсах» — і, не озирнувшись на Тертл, яка й досі сидить у кабіні, підіймається на ганок, глухо гупаючи берцями по дошках. Відчиняє розсувні двері зі скла й заходить. Тертл сидить ще якийсь час, слухаючи цокання двигуна, а тоді йде за ним.

Одне з вікон у вітальні затулене металевим листом із фанерною підбивкою. На ньому почеплено мішені для стрільби, розсип дірок від куль на яких настільки щільний, що здається, ніби хтось приклав до центрів тих мішеней десятикаліберник і пальнув. Кулі, що позастрягали в листі, відбивають світло й мерехтять, немов вода на дні колодязя.

Мартін відкриває бляшанку бобів «Буш», ставить її на плиту, запалює сірник нігтем великого пальця і підносить до конфорки. Та пахає і поволі розгорається, кидаючи жовтогарячий відсвіт на обшиті дошками стіни, нелаковані шафки і заляпані жиром щуроловки.

Задні двері кухні не замикаються, від замка і ручки на них самі лиш дірки. Мартін відчиняє двері ногою й виходить на недобудований задній ганок, поміж голих балок якого кишать ящірки

і бувають зарості ожини, де-не-де витікуються пагони хвощу та пухнасті стеблинки щириці, що видає кислуватий дух. Ставши на двох балках, Мартін знімає із цвяха сковороду, почеплену там, аби єноти начисто її вилізали. По тому повертає іржаву ручку крана, пускає на чавун струмінь води і протирає сковороду жмутом трави. Повертається на кухню, ставить на плиту мокру пательню, яка одразу ж починає шипіти і плюватися бризками. Відчиняє холодильник оливкового кольору, у якому вже давно не працює лампочка, дістає два стейки, загорнуті в коричневий папір, витягує напоясний ніж Вінклера, витирає його об джинси, наштрикує на нього м'ясо і кидає смажитись.

Тертл засакає на кухонну стойку, збиту із шорстких секвових дощок. Навколо цвяхів і досі видно круглі сліди від ударів молотком. З наваленої на стойку купи бляшанок дістає «зіг-зауер», відводить кожух і дивиться на кулю в патроннику. Зводить пістолет і розвертається, щоб подивитися на татову реакцію. Той стоїть, спершись великою рукою на шафку, і стомлено усміхається, не підводячи на неї погляду.

Коли Тертл було шість років, він надягнув на неї рятувальний жилет, аби той пом'якшував віддачу, сказав не чіпати гарячі відстріляні гільзи й дав їй «ругер-22» із ковзним затвором, посадивши її за кухонним столом і підклавши під гвинтівку згорнутий рушник. Певно, дідусь почув постріли, коли повертався з алкомаркету, бо зайшов він у махровому халаті поверх джинсів і шкіряних капцях із крихітними шкіряними китичками. Ставши у дверях, спитав:

— Марті, якого біса?

Тато сидів на стільці біля Тертл і читав Юмове «Дослідження про принципи моралі». Поклавши книжку на коліна, він звернувся до дочки:

— Біжи до себе, дрібното.

Тертл пішла нагору скрипучими сходами без поруччя і прихідців. Щаблі на тих сходах були вирізані зі сучкуватих секвових

вих дощок, що без належної обробки позадиралися, стрингери потріскані й деформовані, грубо обтесані. Між ними і щаблями прозирали цвяхи, які, здавалося, от-от зламаються від натяжки. Чоловіки знизу мовчали; дідусь дивився на неї, Мартін водив пальцем по золочених літерах на корінці книжки. Проте навіть нагорі, лежачи на фанерному лежку і вкрившись військовим спальником, вона все одно чула їх, чула, як дідусь сказав:

— Марті, трясця його матері, не годиться так виховувати дівчинку.

На що тато, витримавши довгу мовчанку, зрештою відповів:
— Це мій дім, Деніеле, не забувай про це.

Вони їдять стейки в майже цілковитій тиші, на дно високих склянок із водою поволі спадає осад. На столі між ними лежить колода карт, на коробці якої намальовано блазня. Один бік його обличчя викривлений у скаженій посмішці, а другий — супиться. Скінчивши, Тертл відштовхує тарілку, батько дивиться на неї.

Як на чотирнадцять років, вона висока, навіть довготелеса, з довгими руками і ногами, широкими, але худими стегнами та плечима, довгою й жилавою шиєю. Очі — найразючіша її риса: сині, мигдалюваті, на надміру худорлявому обличчі з широкими гострими вилицями і нерівним зубатим ротом. У неї бридке обличчя, Тертл це знає, хоча й незвичайне. Її волосся густе й біляве, посмуговане вигорілими на сонці пасмами. Шкіра вся всіяна мідно-рудим ластовинням. На долонях, руках і стегнах плетиво синіх вен.

Мартін каже:

— Дрібното, покажи-но мені список слів.

Вона дістає з ранця синій зошит і розгортає на сторінці із вправами на запам'ятовування слів, заданими на цей тиждень і акуратно списаними з дошки. Мартін кладе руку на зошит, підтягує його ближче до себе. Починає читати список.

— «Вапоризація», — каже він, зводячи на неї погляд. — «Варіативність».

І так до кінця переліку. Врешті каже:

— Ось, перше речення. «Я *пропуск*, мені подобається працювати з дітьми».

Перевертає зошит і підштовхує до доньки. Вона читає:

— 1. Я _____, я працюю з дітьми.

Переглядає список слів, клацаючи пальцями ніг об підлогу.

Тато дивиться на неї, та відповіді вона не знає. Каже:

— «Припускаю», мабуть, отут підійде «припускаю».

Тато зводить брову, вона записує:

1. Я *припускаю*, я працюю з дітьми.

Він притягує до себе зошит і дивиться на нього.

— Так, — каже, — а зараз поглянь на речення номер два.

Підштовхує зошит до неї. Тертл дивиться на речення номер два:

2. Я _____, що спізнює на вечірку.

Тертл чує, як він сопе своїм зламаним носом. Їй несила терпіти це сопіння, бо ж вона *любить* його. Вдивляється в його обличчя, у кожну деталь, думаючи: «Сучко ти така, ти ж можеш, сучко ти така».

— Глянь, — каже він, — глянь-но. — І, взявши олівець, двома вправними розчерками викреслює *припускаю* і вписує *педіатр*. Затим підштовхує зошит до неї і каже: — Дрібното, а що треба вставити в друге речення? Ми ж це проходили. Це слово треба сюди.

Тертл утуплюється в сторінку, яка наразі є річчю щонайменшої важливості в цій кімнаті, адже думки її зайняті його роздратованістю. Він переламує олівець навпіл, кладе обидва шматки

перед зошитом. Вона схиляється над сторінкою, думаючи: «Дурепа, дурепа, дурепа. Безголова». Батько чеше щетину.

— Гаразд.

Сидить зморено схилений, везає пальцем по калюжці крові на тарілці.

— Гаразд, під три чорти це все, — каже він і шпурляє зошит через кімнату. — Під три чорти його. На сьогодні досить, досить... Що з тобою?

Відтак повторює, похитуючи головою:

— Ні, під три чорти все. Годі, годі на сьогодні.

Тертл сидить мовчки, волосся розсипалося по обличчю. Мартін відкриває рот і пересмикує щелепою, начеб розминаючи її.

Він кладе перед донькою «зіг-зауер». Затим притягує до себе колоду карт, бере в руку. Підходить до забитого вікна, стає перед понівеченими мішенями, витрушує колоду з коробки, витягує пікового валета, підносить до рівня голови, крутить у руці й зрештою повертає ребром. Тертл сидить, поклавши руки на стіл, і дивиться на пістолет. Батько каже:

— Не будь сучкою, дрібното. — Він стоїть нерухомо. — Ти поводишся як сучка. Невже ти намагаєшся бути сучкою?

Тертл підводиться зі стільця, розправляє плечі й прицілюється правим оком. Знає, що приціл наведено правильно, коли край мушки тоненький як лезо; коли ж дуло пістолета піднято зависоко, вона побачить характерний відблиск на верхечку. Перевіряє, щоб мушка здавалася тоненькою прямою лінією: «Ось так, ось так, мала». Повернута у профіль карта не грубша за ніготь. Тертл кладе палець на спусковий гачок, глибоко вдихає, видихає, таким чином уповільнюючи дихання, і тисне. Лунає постріл. Верхня частина карти летить геть, крутячись, як насінина клена. Тертл стоїть нерухомо, відчуваючи тремтіння в руках. Батько хитає головою, злегка усміхається, водячи великим пальцем по сухих губах, намагаючись приховати усмішку. Витягує ще одну карту.